

rische massa's." (Afgedrukt in "Kampfruf" N° 11/12 '29)

Onze opvatting ondervond in '29 geen oppositie, maar... men begreep het niet goed. Men wist niet hoe het te hanteeren. Men zat nog te veel vast in oude traditie's omtrent de "strategie van de Unionen". Nu, nadat bijna 3 jaren verlopen zijn, slaat het pas door. Het eerste ontwerp, waarop de AAU en de AAUE zich zouden moeten vereenigen, ~~XXXXXXXXXX~~ (Juni? '31) toont nog niet de klare opvatting van de klassepolitiek, het is nog aarzelend, men vindt de juiste formuleering nog niet, het bevatte nog tegenstrijdigheden, een schommelen tusschen klassepolitiek en Unions-"strategie". Op uitnoodiging van de AAU gaven we daarom een critiek op dit eerste ontwerp, ~~XXXXXX~~ welke onze lezers ook in het PIC gelezen hebben. Het was hetzelfde als in 1929, maar in andere vorm.

't Tweede ~~XXXXXXXXXX~~ hereenigingsontwerp (ook in het PIC afgedrukt) toont een geheel heldere formuleering van de klassepolitiek als leidraad voor de Unionen. En het feit, dat men in alle tegenwoordig in de Unionspers verschijnende artikelen deze zienswijze als een vanzelfsprekendheid terugvindt, beteekent niet anders, dan dat de nieuwe opvatting van de klasstaktiek als de "natuurlijke" vrucht van een afgelopen periode is gerijpt.

Hiernede is ~~XX~~ eveneens de natuurlijke bodem tot hereeniging der Unionsbeweging gevonden. We hoeven nu geen lofzang op de splitsingen meer aan te heffen, maar kunnen met vertrouwen een nauwere aaneensluiting der Unionsbeweging in Duitschland tegemoet zien.

MEDEDEELING: "KAMPFRUF", het orgaan van de AAU, is gedurende ruim 3 maanden (tot 24 Febr. '32) VERBODEN.

WIE HELPT????????????????

De Gr.v.Int.Comm. is uitgenoodigd, om deel te nemen aan het vereenigingscongres van de AAU en de AAUE in Berlijn. Wij hebben echter geen geld en de Unionen, die met een geweldige werkloosheid te kampen hebben, hebben het ook niet. Het is echter ook voor de hollandsche beweging van groot belang, dat we nauwkeurig met de gang van zaken in Duitschland op de hoogte blijven. Daarom doen we een ernstig beroep op onze lezers, ons SPOEDIG EEN BIJDRAGE VOOR DIT DOEL te zenden, zoodat we aan de beraadslagingen kunnen deelnemen. Doe het spoedig, want de Kerstdagen zijn al in het gezicht.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt
van belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels de, massaal te nemen, om ZELF ter hand te nemen, om ZOO DE ASSOCIATIE VAN VERLE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
'DAM, GEM. GIRO C 2885

De groepen van Internationale Communisten zien den wettelijke vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE-MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE-MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Vierde Jaargang, No 19
december, no 1.

DE TEXTIELSTAKING IN TWENTE.

(Onderstaand manifest werd door het VERBOND VAN WERKENDEN EN WERKLOOZEN (com.v.actie, Pieter-Aertzstr. - Amsterdam) in Enschede onder de stakers verspreid.)

Kameraden,

Er is een lichtende plek aan den oostelijken horizon. Spontaan hebben in Twente de wevers de getouwen in vele fabrieken in den stak gelaten. Bij de firma JANNINK staken een paar honderd man voor loonsverhoging. Bij de andere fabrieken had men met behulp der vakbonden een loonsverhoging van 5% reeds aanvaard. Thans echter worden de fabrikanten een nieuwe loonsverhoging van 5% aan en hebben de arbeiders NU het advies van hun besturen NIET afgewacht. Zij treden hier dus als eenheid op, niet verdeeld door de vakbonden van allerlei richting. De Zondagochtendbladen noemen het een verrassing. Zeker, het is een verrassing, voor allen. Voor de fabriekanten, omdat ze niet gedacht hadden, dat het initiatief tot de staking van de arbeiders zelf uit zou gaan en ook wel begrepen, DAT DE VAKBONDEN GEEN UITBREIDING VAN HET CONFLICT KUNNEN WILLEN. "ASSAL E STAKINGEN BRENGEN DE KASSSEN EN DIEN TENGEOVOLGE DE BEANTJES DER HEEREN IN GEVAAR, de heer v.d.Meys, voorzitter van St. Lambertus, noemde de loonsverhoging tijdens de staking "immoreel". Als het nu nog een uitsluiting was", zij deze bestuurder. Doohk deze taktiek werd door de fabrikanten wel doorzien. Mr. v. Eck, sekretaris van de fabriekanten vereeniging, verklaarde: "DE ORGANISATIES WILLEN VOOR ALLES EEN GROOTE STAKING VERMIJEN. UIT VREES. DAT DIT TE GROOTE OFFERS VAN DE WERSTANDESKASSEN ZOU MEEBRENGEN. Liever hebben ze een uitaluiting, waardoor zij hun arbeiders om steun naar de gemeente kunnen sturen, zoodat hun strijd (zegt u wel HUN strijd, de strijd der leiders!) met het geld der fabrikanten en middenstanders gevoerd kan worden".

En de fabrikanten zien het juist, DUS SLUITEN ZIJ NIET UIT.

ze loopen niet in deze val. Ze geven nog eens een extra loonsverhoging, wel wetende, dat de vakbonden daar niets tegen kunnen doen. Zoo is dus deze wilde staking ook voor de vakbonden een verrassing, en een even onaangename. De Katholieke vakvereniging, St. Lambertus, heeft zondag aan de kerken reeds pamfletten verspreid, aansporende, om morgen weer aan het werk te gaan. De moderne leiders hopen nu maar, dat er genoeg Katholieken maandag de arbeid weer zullen hervatten, opdat zij een argument hebben, om hun arbeiders ook de poorten in te sturen, net zoals ze deden bij de staking bij de fabriek TWENTE te ALMELO. Maar was het niet gelukt de arbeiders van staking te weerhouden en toen de arbeiders zelf de strijd aanbonden, richten de Christelijken en Moderne vakbonden een verzoek tot de Federatie van Textielarbeiders, om GEZAMENLIJK DEZE WILDE STAKING TE BREKEN, wat de Federatie echter van de hand wees.

Den verrassing is het zeker ook voor ons, revolutionairen, nu blijkt, wat werkelijk in de arbeiders leeft. Maar net zoo min als de vakverenigingen tegen het machtige textielkapitaal op kunnen, net zoo min kunnen de textielarbeiders dit kapitaal alleen overwinnen. We kunnen het kapitaal alleen in een machtig klassefront bestrijden. Daarom moeten we niet slechts in Twente, maar overal, in alle steden, het gis van de solidariteit etrooien. Alle kracht moeten we er op richten, ook hier in Amsterdam, de geest van solidariteit wakker te roepen. ALLEEN ALS MASSABEWEGING ONDER EIGEN LEIDING is het machtige kapitaal te bevechten.

Dit feit, dit zelfhandelen der massa, is een vingerwijzing voor de toekomst. Heden besluiten de arbeiders zonder leiders, advies de arbeid naar te leggen, morgen kiezen ze in overeenstemming met de eenig juiste strijdwijze, ongeacht Katholieke, Moderne of Federatieve bonden hun eigen leiding in de fabrieken, in het bedrijf, waar alle verzet begint; om te komen tot acties, zoo massaal dat ze de staat desorganiseeren, vernietigen en door hun bedrijfsorganisaties de productie en distributie vanuit de fabriek van onder op, op eenvoudige wijze te regelen. Want binnen het kapitalisme is voor de arbeiders toch nooit zekerheid van bestaan te krijgen. Zoolang het kapitalisme bestaat, zullen ze geteisterd worden door oorlogen, crisissen, loonsverlaging en uitbuiting; geen rust voor hen, zoolang de anarchie van het kapitalisme bestaat. Doch de vakverenigingen, verlangstukken van den staat, kunnen deze niet vernietigen, zij zijn zelf een deel daarvan. De bestuurders der vakbonden zijn ambtenaren van den staat. De staat geeft geld aan de vakvereniging voor werkeloosondersteuning. De taak van de vakvereniging is nu, de SAMENWERKING VAN KAPITAAL EN ARBEID te berisken. Wat er op het eerste gezicht uitziet, als een machtsfactor der arbeiders, een overwinning der democratie, blijkt niets anders te zijn, dan een knechting aan den staat, een onmogelijk maken van verzet. De staat heeft de vakverenigingen in zijn macht en door deze de arbeiders.

Doch de eerste stap is er. Het revolutionair instinct van de massa is uitgebroken; de tweede zal zijn, ZELF leiden door de in

de bedrijven gekozen vertrouwensmannen. En de ontwikkeling in revolutionaire banen te leiden door een algemeene beweging van elke strijd probeeren te maken. Doch alles zelf, zelf, zelf.

Kameraden! Ook wanneer het de vakbonden en de politieke partijen, gesteund door het geheele burgerdom, nog gelukt, de staking binnen de perken der vakverenigingen te houden, staan we toch voor het belangrijke feit, dat de arbeiders, de wevers in Twente, den weg van het zelfhandelen zijn ingeslagen.

RUSLAND?

DOOR DE opeenhoping van feiten waaruit het bewustzijn zich een algemeen beeld schept, rijpt langzaam bij het proletariaat de gevolgtrekking dat het niet goed gaat met de Russische revolutie en de van haar afhankelijke Kommintern en Kommunistische partijen. Dikwijls uit zich dit onbeholpen in het gezegde "Er zal nog een revolutie noodig zijn in Rusland". De feiten spreken tenslotte de duidelijkste taal:

Levering van granaten aan de Duitse rijksweer. Leeningen van en verdragen met kapitalistische staten. Italië. Duitsland, Frankrijk. Het steunen van de vertegenwoordiger van de Russische bourgeoisie Sjjang Kai Tsjek die, nadat de Chinese revolutionaire arbeiders op aanraden van Moskou hem hun vertrouwen hadden geschonken, ze bij duizenden neerschoot en liet ophangen. De verklaringen "Jlarsa Zetkin in de rijksdag) dat het Duitse proletariaat met de Duitse bourgeoisie samen een ander burgerdom moet neerslaan, indien dit Rusland aanvalt. (de Godsvrede) Een kussische binnenlandsche milliardenleening, die volkomen klopt met de verklaring van Stalin, dat een nieuwe klasse van millionairs ontstaan is.

Het vijfjarenplan heeft aan dit alles niets veranderd. Het betekent eenvoudig een nog groter naar zich toetrekken van de macht door den staat; de staat der boeren - groote concessionarissen - intellectuelen - bureaucraten - kapitalisten en... loonarbeiders.

Trotsky noemt in zijn boek "Mijn Leven" de gebeurtenissen, die leidden tot zijn verbanningen die van de oppositie "de Russische ihermidor", doch wijst erop dat evenals de Fransche revolutie de kussische revolutie slechts een etappe is der proletarische revolutie. Hij stelt zich dus de communistische ontwikkeling net zoo voor als ~~als kapitalistische~~ tot revolutie. Voor het kapitalistische, van revolutie tot revolutie. Voor het kapitalisme is dit zeker waar. Vanaf de hervorming, de opstand der Nederlanden tegen Spanje, de revolutie in Engeland onder Cromwell, de groote Fransche revolutie, 1848, totaan de Russische revolutie en de Spaanse vormt zij een reeks bloedige conflicten afgewisseld door oorlog.

oorlog. En hoe verder wij komen in de geschiedenis, hoe dichter bij de tegenwoordige tijd, des te meer is het burgerdom voor haar revolutie-
 etappe aangewezen op de hulp van het proletariaat, waardoor deze revolutie zich dan altijd te ver ontwikkeld en het zich in den beginne laat aanzien als hadden wij met een werkelijke proletarische revolutie te doen. De bourgeoisie moet dan tegen de lagere klasse met de reactie zich verbinden en daarbij een gedeelte van haar eigen doelstellingen prijsgeven; vandaar deze etappes. De proletarische revolutie, die de klassen opheft, waar beneden zich geen klasse meer bevindt, kent geen etappes, kent geen te ver. Zij vestigt de communistische productie en verdeling ineen en vindt alle andere klassenlagen tegenover zich. **Trotzky** kan dit alles niet zien, hij is een leider van den ouden stempel, een revolutionair, maar geen communist. Hij bestreed Stalin en de "epigonen" (ijverars voor door hen zelf niet begrepen richting) zocals hij Stalins aanhangers noemt, met dezelfde diplomatische middelen, die hij hen verwijt. Met Lenin samen vormde hij bloks tegen Stalin o.s.: op de congressen werden geheimzinnig briefjes gewisseld; met vooropgezet doel gaf men eerst dié dan een ander het woord; op het laatste moment trachtte men nog met een tegenstander tot overeenstemming te komen. Laffe eerzucht speelde een groote rol an terwille van steun voor zijn politiek, schroomde men niet, hieraan toe te geven, ook Lenin niet.

voor wat Trotzky zelf hierover schrijft:
 "De orde (van de roode vaan) werd ingevoerd. Men verleende haar, althans in die jaren, voor directe oorlogsverdiens te in de vuurlinie. Nu verleende men mij die orde. Ik kon niet weigeren, zonder de onderscheiding, die ik zelf zooveel malen verleend had, te diskwalificeeren. Er bleef me dus niets anders over, dan me aan de conventie te onderwerpen. Aan het slot van de zitting van het Pol. Bureau bracht Kamenjew niet zonder eenige verlegenheid het voorstel ter tafel, Stalin met een orde te onderscheiden. "Waarom?" vroeg Kalinin, terecht verontwaardigd, "Waarom Stalin? Ik begrijp het niet." Men kalmeerde hem met een grap en nam het voorstel aan. In de pauze vloog **Boechanin** op Kalinin toe: "Begrijp je dat dan niet? Dat heeft Lenin bedacht: Stalin kan niet leven als hij iets wat een ander heeft niet bezit. Hij zou het nooit vergeven". Ik (Trotzky) begreep Lenin geheel en keurde het plan in gedachte goed. De decoratie had met eenige plechtigheid plaats in de groote schouwburg. Toen de voorzitter aan het slot den naam Stalin noemde, trachtte ik te applaudiseeren. Aarzelend steunden twee of drie dit applaus. Door de zaal ging een lichte beweging van verbezing, die na de voorafgaande ovaties sterk uitkwam. Stalin zelf was zoo slim geweest niet te verschijnen".

Men ziet het, de atmosfeer was tamelijk schijnheilig en bedriegelijk onder deze leiders.

Ja, ja, er zal een nieuwe revolutie nodig zijn; doch indien dit waar is, dan zullen nu reeds de krachten tegen de Rusland-cultus en de Kommintern verzameld moeten worden, een nieuwe aanpak de omstandigheden aangepaste taktiek zal moeten worden overdacht, een andere geestelijke gesteldheid der nieuwe revolutionairen worden geschapen. Zouden de communistische arbeiders er echter nog niet over. Zij stonden nog steeds naar Rusland, dit getuigt hun gezegde "Er zal in Rusland een nieuwe revolutie nodig zijn". Gewand als zij zijn dat anderen de zaken voor hen opknappen, denken zij, vertrouwend op het revolutionaire verleden der Russische heerschers, dat deze ook wel die volgende revolutie voor hen zullen maken, zij deinzten terug voor zelf handelen en zelf oordeelen. Doch de heerschers van vandaag kunnen de revolutie van morgen niet maken. Sneller dan men dacht heeft het regeeringsapparaat zich aangepast aan de behoeften der Russische Klassenmaatschappij. Zocals hier de S.D.A.P. heeft de Russische Communistische partij een eigen leven ontwikkeld, waarbinnen eigen aspiraties, eigen eerzucht en persoonlijke belangen zich kunnen uitleven. Dit is een wet, die wel voor ieder organisme, dat zich vormt onder het kapitalisme, schijnt te gelden.

De massa's hebben tot nog toe ook zelf de revolutie nooit gemaakt, de productie nooit zelf geleid. Zij hebben de revolutie mogelijk gemaakt door hun desorganiseerend optreden. Daarna kwamen in den regel de "machtige organisators", de leiders, de Uebermensen, die er zich zelf wel van bewust waren, dat hun geweldige ideeën door de (domme) massa toch niet begrepen werden, vandaar in elke revolutie de bedriegelijke leidersdictatuur.

Daar het communisme geen leiders in dien zin kent, daar het communisme beteekent de nieuwe bescheiden kollektieve mensch, doordat het groeit op een systeem, eenvoudig en overzichtelijk voor allen, dat geen dictators toelaat, zullen de strijders hiervoor met reeds iets van dien geest behept zijn. Zij zullen niet zijn als enkele verblindende lichten, maar als duizenden vlammen elk om zich heen licht verspreidend en zullen een harmonisch grootsch geheel vormen, dat overweldigend is in den aanval, waarbij voor het eerst in de menselijke geschiedenis de massa door zelf handelen hooger stijgt en haar individuen zich als werkelijke gelijke menschen kunnen voelen. De Ruhr-opstand van '21, door alle partijen verraden, droeg reeds sterk dit karakter.

De zelfhandelende massa zal zelf de maatregelen uitdenken en uitvoeren om, gewapend met de wetenschap hoe de geest der menschen en hun productie-rachten zich verhouden, op eenvoudige wijze de communistische productie en verdeling in te voeren.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme, voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontwrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven. De
thans op den voorgrond treden-
de rationalisatie van het be-
drijfsleven versnelt het tempo
van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
dersklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
welken de arbeiders in dezen
strijd op het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen. Zie
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VELLE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwzenlijken.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (G)
A'DAM, I.G.E.M. GIRO C 2885

De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:

ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

M A R X I S M E E N S T A A T S C O M M U N I S M E .
H E T A F S T E R V E N V A N D E S T A A T .

MET DE VEROVERING DER PRODUCTIEMIDDELEN ZET DE
ECONOMISCHE REVOLUTIE IN.

Is de heerschappij der arbeidersklasse in een industrieel land
tot werkelijkheid geworden, dan staat het proletariaat voor de taak,
de omvorming van het economisch leven op nieuwe grondslagen, op die
van de gemeenschappelijke arbeid, te beginnen. De opheffing van het
privaat bezit is gemakkelijk uitgesproken: het zal de eerste maat-
regel van de politieke heerschappij van de arbeidersklasse zijn.
Maar dit is slechts een rechtskundige daad, die de grondslag voor
het werkelijk economisch gebeuren zal leggen. De werkelijke omvorming
en het werkelijk revolutionaire werk begint dan eerst.

HET LENINISTISCHE STAATSCOMMUNISME.
DE LOONARBEIDER BLIJFT LOONARBEIDER.

Voor zoover dit probleem door de officieele communisten behan-
deld wordt, geldt het als een uitgemaakte zaak, dat de staat deze
taak te volbrengen heeft.

De Russische bolsjewistische partij heeft de gedachte van het
aan de staat brengen der productiemiddelen consequent doorgevoerd
sinds de revolutie van 1917. Dat dit slechts op beperkte schaal ge-
lukt is, ligt aan de achterlijke toestand der maatschappelijke pro-
ductie in Rusland; tot op zekere hoogte een natuurlijke grens, die
aan het aan de staat brengen der productiemiddelen gesteld is. Het
is daarom dan ook niet de vraag, of en tot welke omvang het doorvoer-
baar is, maar veeleer, of HET AAN DE STAAT BRENGEN DER PRODUCTIEMID-
DELEN door de overwinnende arbeidersklasse, zooals dit in de bols-
wistische theorie en praktijk naar voren komt, DE WEG IS, DIE NAAR
HET COMMUNISME VOERT.